

Πβ. ἀδερφοβάρεμα, ἀδερφομαχαιρεῖα, *ἀδερφο-
σπαθοκονταρεμός, ἀδερφοστιλεττεῖα, ἀδερφοχαν-
τζαρεῖα, ἀδερφοχτυπημεᾶ.

ἀδερφοχτυπημεᾶ ἡ, Προπ. (Κύζ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀδερφοχτύπημα. Ὁ μετασχηματισμός
κατὰ τὰ εἰς -εᾶ δηλωτικὰ πληγῆς.

Ἀδερφοχτύπημα, ὁ ἰδ.: Ἄσμ.

Μὰ σὰν ἀδερφοχτυπημεᾶ δὲ μπορῶ νὰ γιατρέψω.

Πβ. ἀδερφοβάρεμα, ἀδερφομαχαιρεῖα, *ἀδερφο-
σπαθοκονταρεμός, ἀδερφοστιλεττεῖα, ἀδερφο-
χαντζαρεῖα.

ἀδέρφωμα τό, Θράκ. (Σαρεκκλ.) — ΣΧασιώτ. Γεωργ.
Ἡμερολ. 4 ΓΣακελλαρόπ. Ἀνοιξιάτ. γεννήμ. 39.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀδερφώνω.

1) Συμφιλίωσης, συνδιαλλαγή Θράκ. (Σαρεκκλ.) 2)
Τὸ φύεσθαι τὸν σῖτον, τὴν κριθὴν ἢ ἀραβόσιτον πολυκά-
λαμον, μὲ παραφυάδας ΓΣακελλαρόπ. ἔνθ' ἄν. ΣΧασιώτ.
ἔνθ' ἄν.

ἀδερφώνω ἴων. (Κρήν.) Νάξ. (Ἀπύρανθ. Βόθρ.
Φιλότ. κ. ἄ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λακων. Λάστ. Μάν. Σου-
δεν. Τρίκκ.) — ΑΒαλαωρίτ. Ἔργα 2,133 (ἔκδ. Μαρασλή)
ΚΠαλαμ. Τραγούδ. Πατρ. 43 ἀδιρφώνου Ἡπ. Θράκ.
(Αἰν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Μέσ. ἀδελφοῦμαι Πόντ. (Κερασ.)
ἀδελφολοῦμαι Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀδερφός.

1) Δίδω ἀδελφὸν Στερελλ. (Αἰτωλ.): Σ' ἀδέρφου' ἡ
μάννα σου. β) Μέσ. ἀποκτῶ ἀδελφὸν Στερελλ. (Αἰτωλ.):
'Αδιρφώθ' κι αὐτὸ τοῦ πιδί. γ) Συνδέομαι τινι δι' ἀδελ-
φικῆς ἀγάπης, συνήθως ἐν τῇ μετοχ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.
Βόθρ. Φιλότ.) Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) — ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἄν.
ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν.: Ἀδερφωμένοι φίλοι Ἀπύρανθ. Σὰν ἀδέρ-
φια ἀδερφωμένοι ἀνθρώποι Φιλότ. || Ποιήμ.

Ὅταν σ' ἀκούσαμε οἱ πικροὶ 'ς τὸ ἔργο σου ἀκρογιάλι
τὴ νύχτα ν' ἀδερφώνεσαι μὲ τὴν ἀνεμοζάλη
ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἄν.

Σ τὸ Μεσολόγγι ἀδέρφωσαν κ' ἐσμίξαν ταίρια ταίρια
μὲ τῆς Φραγκιάς τὰ νεᾶτα

ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν. δ) Συνεταιρίζομαι τινι, συντροφεύω
Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἀδιρφώθ' κα μὲ τοῦ δεῖνα κι πάμι τὴν
καλὰ Αἰτωλ. Ἄμα δὲν ἀδιρφονθῇ κἀνένας, δὲ μπουρεῖ νὰ
πάη καλὰ αὐτόθ. 2) Συνάπτω, συναρμώζω Ἡπ. Θράκ.
(Αἰν.) Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λακων.) Στερελλ. (Αἰτωλ.):
'Αδέρφου' τὰ ξύλα γιὰ νὰ καοῦν καλὰ Αἰτωλ. 3) Ἀμτβ.
ἐκφύομαι, συμφύομαι μὲ παραφυάδας, βλαστούς, συνή-
θως ἐπὶ δημητριακῶν, ὅταν ἐκφύονται πολυκάλαμα ἴων.
(Κρήν.) Νάξ. Πελοπν. (Λακων. Λάστ. Μάν. Σουδεν. Τρίκκ.
κ. ἄ.): Τὸ σ'τάρι εἶναι καλό, ἄμα ἀδερφώνη Τρίκκ. κ. ἄ.
'Αδερφώνουνε τὰ κρεμμύδια Μάν. Τὰ στάχνα εἶναι ἀδερφω-
μένα Νάξ. κ. ἄ. || Ἄσμ.

Καίκανε τὰ θυὰ δέντρα ποῦ 'σαν ἀδερφωμένα
Λάστ. Συνών. ἀδερφολογῶ, ἀδερφοκλωνῶ.

ἀδερφωτικά ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀδελφωτικά Πόντ. (Ὁφ.
Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀδερφωτικός.

Ὡς προσήκει ἀδελφοῖς, ἀδελφικῶς ἔνθ' ἄν.: Ἀς ζοῦμε
ἀδελφωτικά Ὁφ. Ἀδελφωτικά θὰ μοιράζωμ' ἀπο Χαλδ.
Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀδερφικά.

ἀδερφωτικός ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδελφωτικός Πόντ.
(Κερασ. Ὁφ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀδερφός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ωτικός.

Ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων, προσήκων ἀδελφοῖς ἔνθ' ἄν.:
'Ατὸ τ' ἐποίκες με τὴν δουλείαν ἀδελφωτικὸν ἔνθ' (αὐτὴ ἡ
πρᾶξις, τὴν ὁποίαν μοῦ ἔκαμες, εἶναι ἀδελφική) Κερασ.
Συνών. ἀδερφικός 1.

ἀδερφωτός ἐπίθ. Πελοπν. (Οἰν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀδερφώνω.

Κλάδος ἢ στέλεχος συμπεφυμένος πρὸς ἄλλον κλάδον
ἢ στέλεχος: Ἀδερφωτὸ δέντρο.

ἄδετος ἐπίθ. Ἀνδρ. Κρήτ. Κῶς Πελοπν. (Ἀρκαδ.)
Πόντ. (Σάντ. Τραπ.) Σῦρ. κ. ἄ. ἀδέϊτε Τσακων.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄδετος.

1) Ὁ μὴ δεδεμένος, ὁ λελυμένος Κρήτ. Πελοπν.
(Ἀρκαδ.) Πόντ. (Σάντ. Τραπ.) Τσακων. κ. ἄ.: Τὸ μουλᾶρι
ἐπόμεν' ἄδετο Κρήτ. Ἀδετα εἶν' τὰ δέρε' ἔ' Τραπ. β)
Ὁ μὴ περιτυλιγμένος διὰ σπαργάνων Πελοπν. (Ἀρκαδ.):
'Αδετο παιδί. 2) Ὁ μὴ δεμένος, ὁ μὴ σταχωμένος, ἐπὶ
βιβλίων πολλαχ.: Ἀδετο βιβλίον. 3) Ὁ μὴ δεμένος
διὰ γοητείας, ἐπὶ νυμφίου Κῶς. 4) Ὁ μὴ συμπετυκνω-
μένος δι' ἐπαρκοῦς βράσεως, ἐπὶ ὑγρῶν καὶ δὴ γλυκυ-
σμάτων Ἀνδρ. Σῦρ. κ. ἄ.: Τὸ γλυκὸ εἶναι ἄδετο Ἀνδρ.
5) Ὁ μὴ τελείως σωματικῶς ἀνεπτυγμένος, ὁ μὴ πω
ἀνδρωθεὶς Κρήτ.: Ἀδετο κορμί. Ἀδετος ἄδρας.

ἀδευτέριστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδιφτέρ' στους Θεσσ.
Μακεδ. (Τσαρίτσ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *δευτεριστός < δευ-
τερίζω.

Ὁ μὴ καλλιεργηθεὶς ἐκ δευτέρου, ἐπὶ ἀγρῶν, ἀμπε-
λώνων κττ. ἔνθ' ἄν.: Τ' ἀμπέλ' εἶναι ἀδιφτέρ' στου Τσαρίτσ.
Τ' ἄφ' κι ἀδιφτέρ' στου τ' ἀμπέλ' κ' ἡβγαλι χουρτάρια Θεσσ.
Συνών. ἀδευτέρωτος 1 β, ἀδιάβαστος 5, ἀντίθ.
δευτερισμένος (ἰδ. δευτερίζω).

ἀδευτέρωτος ἐπίθ. Τήλ. κ. ἄ. ἀδιφτέρουτους Θράκ.
(Ἀδριανούπ. Κομοτ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *δευτερωτός < δευ-
τερώω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ὁ μὴ ἐπαναλαμβανόμενος, ὁ μὴ γινόμενος ἐκ δευ-
τέρου Θράκ. (Κομοτ.) Τήλ. κ. ἄ.: Φρ. Κι ἀδιφτέρουτου πσά!
(εὐχὴ ἐπὶ θανάτῳ) Κομοτ. || Παροιμ. Μὲ τοῦ κλέφτη, θυὰ
τοῦ κλέφτη, τρεῖς του κι ἀδευτέρωτὴ του (ἐπὶ πάσης κακῆς
πράξεως, ἥτις ἐν τέλει θὰ ἀνακαλυφθῇ καὶ θὰ τιμωρηθῇ,
ὥστε νὰ μὴ ἐπαναληφθῇ πλέον) Τήλ. κ. ἄ. β) Ὁ μὴ
καλλιεργηθεὶς ἢ ποτισθεὶς ἐκ δευτέρου, ἐπὶ ἀγρῶν καὶ
ἀμπελώνων Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.):
'Αμπέλ' ἀδιφτέρουτου Ἀδριανούπ. Τὰ 'χουμι ἀδιφτέρουτα
τὰ καλαμπόκια Αἰτωλ. Συνών. ἀδευτέριστος, ἀδιά-
βαστος 5. 2) Ὁ μὴ νυμφευθεὶς ἐκ δευτέρου Θράκ.
(Ἀδριανούπ.)

ἄδεχτος ἐπίθ. Βιθυν. Μύν. Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.)
ἀδιχτους Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀνάδεχος Σίφν.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπιθ. ἄδεκτος. Ὁ τύπ. ἀνάδεχος ἐκ
τοῦ θέμ. τοῦ ἐνεστ. τοῦ ρ. δέχομαι. Διὰ τὴν διπλὴν
ἄρνησιν πβ. ἀ- στερητ. 1 δ.

